

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9273 af 15/12/1993 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-98-93 om kontanthjælp - kompetence - skønsmæssig afgørelse - adfærdsvanskeligheder - privat skoleforanstaltning - prioritering af hjælpemuligheder - økonomiske hensyn

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20929-92

Ankestyrelsens principafgørelse O-98-93 om kontanthjælp - kompetence - skønsmæssig afgørelse - adfærdsvanskeligheder - privat skoleforanstaltning - prioritering af hjælpemuligheder - økonomiske hensyn

Resume:

Ankenævnet havde haft kompetence til at træffe beslutning om, hvilke konkrete foranstaltninger der havde været påkrævet i forbindelse med ansøgers søns adfærdsproblemer. Besparelshensyn kunne ikke begrunde mindre hensigtsmæssige løsninger.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at kommunen ikke havde opstillet alternative muligheder, som nævnet kunne tage stilling til.

Ankestyrelsen var i øvrigt enig med kommunen i, at hvis kommunen havde opstillet alternative muligheder af tilsvarende karakter som den private produktionsskole, der var tale om, havde nævnets mulighed for at pege på en bestemt foranstaltning været begrænset af be stemmelsen i bistandslovens § 15, stk. 5(nu retsikkerhedslovens § 69).

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 15, stk. 5

Sagsfremstilling:

Ansøgers søn var på grund af adfærdsvanskeligheder blevet overflyttet til en anden skole i august måned 1991. I marts måned 1992 meddelte skolen, at drengen på grund af tilsvarende adfærdsmæssige problemer ikke kunne forblive på denne skole. Fra den 13. marts 1992 havde han ikke været i skole, men haft permanent ophold i et støttecenter, som var tilknyttet skolen.

Såvel ansøger som skolen rettede herefter henvendelse til kommunen om alternativ placering af drengen.

Et par måneder senere blev det indstillet, at drengen blev placeret på en privat produktionsskole i henhold til bistandslovens dagældende § 33, jf. § 46.

Kommunen besluttede imidlertid at pege på placering på behandlings hjem.

I juni måned meddelte behandlingshjemmet, at det var usikkert, om der var plads efter sommerferien.

Kommunen begrundede sit afslag på hjælp til placering på produktionsskolen med, at det af besparelshensyn var nødvendigt at prioritere udgifterne, hvilket kunne betyde, at de mest hensigts mæssige løsninger måtte vige for andre løsninger. Ankenævnet fandt, at ansøgers søn burde placeres i dagforanstaltning på produktionsskolen i 1 år, og pålagde derfor kommunen at afholde udgifterne til foranstaltningen i henhold til bistandslovens dagældende § 33, stk. 1, nr. 1, jf. § 46 b.

I sin klage til Ankestyrelsen henviste kommunen til, at etablerede offentlige ordninger måtte anvendes til at dække borgernes behov, således at alternative foranstaltninger alene anvendtes, når disse tilbud i det enkelte tilfælde efter en konkret vurdering ikke kunne opfylde det foreliggende behov.

Der henvistes desuden til, at det ved en afgørelse er relevant at fremdrage økonomiske hensyn, når der skal vælges mellem tilnærmelsesvis ens foranstaltninger under forudsætning af, at de forskellige tilbud var fuldt ud relevante og tilstrækkelige til at imødekomme de foreliggende behov.

Kommunen fandt ikke, at ankenævnet efter generel praksis havde kompetence til at pålægge kommunen at anvende en privat navngivet og for kommunen dyr skole-/behandlingsforanstaltning.

Uanset at den løsning, nævnet havde peget på, måtte findes at være den optimale løsning i det konkrete tilfælde, fandt kommunen, at nævnet havde tilsidesat det af kommunen politisk fastlagte service niveau, der også var begrundet i overordnede økonomiske hensyn overfor kommunens borgere generelt, og som henhørte under kommunens bistandsudøvelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, om kommunale skole-/hjælpeforanstaltninger skal udnyttes, før alternativ skoleplacering i privat regi kan komme på tale.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ankenævnet havde haft kompetence til at træffe beslutning om, hvilke foranstaltninger, der havde været påkrævet i forbindelse med løsningen af ansøgers søns adfærdsproblemer.

Ankestyrelsen fandt således, at sagen ikke drejede sig om kommunens generelle serviceniveau, men om en konkret, individuel foranstaltning.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøgers søns skolesituation fra den 13. marts 1992 havde været uafklaret, og at kommunen ikke, inden nævnet traf afgørelse, havde opstillet alternative muligheder, som nævnet havde kunnet tage stilling til.

Ankestyrelsen var i øvrigt enig med kommunen i, at hvis kommunen havde opstillet alternative muligheder af tilsvarende karakter som den private produktionsskole, havde nævnets mulighed for at pege på en bestemt foranstaltning været begrænset af bestemmelsen i bistandslovens § 15, stk. 5.

Ankestyrelsen tiltrådte således nævnets afgørelse.